

Proloog

Zoals ik het zie krijgt ieder mens een wonder. Dat zit zo: ik zal wel nooit door de bliksem worden getroffen of een Nobelprijs winnen of dictator van een eilandje in de Stille Zuidzee worden of terminale oorkanker krijgen of spontaan in brand vliegen. Maar als je alle onwaarschijnlijke dingen bij elkaar neemt, krijgt ieder van ons vast wel met minstens één ervan te maken. Ik had het kikkers kunnen zien regenen. Ik had voet op Mars kunnen zetten. Ik had door een walvis verslonden kunnen worden. Ik had met de koningin van Engeland kunnen trouwen of maanden op zee kunnen overleven. Maar mijn wonder was anders. Mijn wonder was dit: dat van alle huizen in alle woonwijken in heel Florida, het huis waar ik kwam wonen nu net het huis naast dat van Margo Roth Spiegelman was.

Onze woonwijk, Jefferson Park, was vroeger een marinebasis. Maar toen had de marine die niet meer nodig en gaven ze het

land terug aan de burgers van Orlando, Florida, die besloten er een enorme woonwijk te bouwen, want dat doen ze in Florida met land. Vlak nadat de eerste huizen waren gebouwd, kwamen mijn ouders en die van Margo er wonen, naast elkaar. Margo en ik waren twee jaar.

Voor Jefferson Park een soort Pleasantville werd, en voor het een marinebasis was, was het eigendom van een echte Jefferson, een man die Dr. Jefferson Jefferson heette. Er is een school in Orlando die naar Dr. Jefferson Jefferson is genoemd, en ook een grote liefdadigheidsinstelling, maar het fascinerende en raar-maar-ware aan Dr. Jefferson Jefferson is dat hij helemaal geen doctor was. Hij was gewoon iemand die sinaasappelsap verkocht en Jefferson Jefferson heette. Toen hij rijk en machtig werd stapte hij naar de rechter en maakte van Jefferson zijn tweede voor-naam door als eerste voor-naam 'Dr.' te kiezen. Hoofdletter D. Kleine letter r. Punt.

Margo en ik waren negen. Omdat onze ouders bevriend waren, speelden we soms met elkaar. Dan reden we op onze fiets langs de doodlopende straten naar Jefferson Park, de naaf van het wiel dat onze wijk vormde.

Ik werd altijd vreselijk zenuwachtig als ik hoorde dat Margo eraan kwam, omdat ze namelijk het schitterend mooiste schepsel was dat God ooit had geschapen. Op de ochtend in kwestie droeg ze een witte short en een roze T-shirt met een groene draak die vuur van oranje glitters spuugde. Het is moeilijk uit te leggen hoe prachtig ik dat T-shirt toen vond.

Margo fietste zoals gewoonlijk staand, met gestrekte armen op het stuur leunend, en haar paarse gymbjess waren een rond-

draaiend waas. Het was een broeierig hete dag in maart. Het was helder, maar de lucht had een zurige smaak, alsof het wel eens kon gaan stormen.

In die tijd zag ik mezelf graag als uitvinder, en toen we onze fiets op slot hadden gezet en het korte stukje door het park naar de speeltuin liepen, vertelde ik Margo over een idee van me voor een uitvinding die ik de Ringolator noemde. De Ringolator was een enorm kanon dat grote gekleurde rotsblokken in een baan heel dicht om de aarde zou schieten, zodat die net zulke ringen zou krijgen als Saturnus. (Dat lijkt me nog steeds een pracht-idee, maar het blijkt nog vrij ingewikkeld een kanon te bouwen dat rotsblokken in zo'n lage baan om de aarde kan krijgen.)

Omdat ik het park kende als mijn broekzak, kreeg ik al na een paar stappen het gevoel dat er iets niet klopte, al kon ik niet meteen thuisbrengen wát er anders was.

‘Quentin,’ zei Margo zacht, kalm.

Ze wees. En toen kreeg ik door wat er anders was.

Een paar meter voor ons stond een eik. Dik en knoestig en duidelijk stokoud. Die was niet nieuw. De speeltuin rechts van ons. Ook niet nieuw. Maar nu: een man in een grijs pak die tegen de stam van de eik hing. Zonder te bewegen. Dat was nieuw. Hij werd omringd door bloed en er stroomde een half-gestold fonteintje bloed uit zijn mond. Die mond stond open op een manier waarop monden dat liever niet moeten doen. Er zaten vliegen op zijn bleke voorhoofd.

‘Hij is dood,’ zei Margo, alsof ik dat zelf niet kon zien.

Ik ging twee stapjes achteruit. Ik weet nog dat ik dacht dat ik geen onverwachte bewegingen moest maken, want dan zou hij misschien wakker worden en me aanvallen. Misschien was het

een zombie. Ik wist best dat zombies niet bestonden, maar hij zag er beslist uit alsof hij er een zou kunnen zijn.

Terwijl ik die twee stapjes achteruit ging, ging Margo twee even kleine, rustige stapjes naar voren. ‘Hij heeft zijn ogen open,’ zei ze.

‘Wemoetenaaruis,’ zei ik.

‘Ik dacht dat je je ogen dichtdeed als je doodging,’ zei ze.

‘Margowemoetenaaruisommuttezegge.’

Ze deed nog een stap. Nu was ze zo dichtbij dat ze haar hand maar had hoeven uitsteken om zijn voet aan te raken. ‘Wat denk je dat er met hem gebeurd is?’ vroeg ze. ‘Misschien komt het door drugs of zo.’

Ik wilde Margo niet alleen laten met die dode man die wel eens een killer-zombie kon zijn, maar ik voelde er ook niets voor om daar over de omstandigheden van zijn overlijden te blijven kletsen. Ik verzamelde mijn moed en kwam naar voren om haar bij haar hand te pakken. ‘Margowemoetemetenaaruis!’

‘Oké, is goed,’ zei ze. We renden naar onze fietsen. Er borrelde iets in mijn maag dat net opwinding leek maar het niet was. Toen we op onze fietsen klommen liet ik haar voorgaan omdat ik huilde en niet wilde dat zij het zag. Ik zag bloed op de zolen van haar paarse gimpjes zitten. Zijn bloed. Dodemannenbloed.

En toen waren we weer thuis, allebei in ons eigen huis. Mijn ouders belden het alarmnummer en toen ik in de verte de sirenes hoorde, vroeg ik of ik naar de brandweerwagens mocht kijken, maar mijn moeder zei nee. Toen ging ik een dutje doen.

Mijn ouders zijn allebei therapeut, wat betekent dat ik echt verdomd goed aangepast ben. Dus toen ik wakker werd voerde ik een lang gesprek met mijn moeder over de levenscyclus, en

dat de dood deel uitmaakt van het leven, maar geen deel waar ik me op mijn negende erg druk om hoefde te maken, en toen voelde ik me beter. Echt, ik piekerde er nauwelijks meer over. En dat wil wat zeggen, want piekeren kan ik als de beste.

Dat zit zo: ik had een dode man gevonden. Kleine, schattige negenjarige ik en mijn nog kleinere, schattigere speelkameraadje hadden een dode man gevonden, en het bloed stroomde uit zijn mond, en toen we naar huis fietsten zat dat bloed op haar kleine, schattige gympjes. Dat is allemaal vreselijk dramatisch en zo, maar wat dan nog? Ik kende die man niet. Jee zeg, er gaan voortdurend mensen dood die ik niet ken. Als ik iedere keer als er ergens op aarde iets afschuwelijks gebeurde een zenuwinzinking kreeg, zou ik zo gek als een deur zijn.

Die avond ging ik om negen uur naar mijn kamer om te slapen, want negen uur was mijn bedtijd. Mijn moeder stopte me in, noemde me haar schatje, ik zei: 'Tot morgen,' en zij zei: 'Tot morgen,' en toen deed ze het licht uit en trok de deur net-niet-helemaal dicht.

Toen ik op mijn zij ging liggen, zag ik Margo Roth Spiegelman voor mijn raam staan met haar gezicht bijna tegen de hor gedrukt. Ik stond op en deed het raam open, maar de hor bleef tussen ons in en pixelde haar.

'Ik heb onderzoek gedaan,' zei ze bloedserieus. Zelfs van dichtbij verdeelde de hor haar gezicht in vakjes, maar ik kon zien dat ze een notitieboekje en een potlood met tandafdrukken rondom het gummetje vasthield. Ze keek naar haar aantekeningen. 'Mevrouw Feldman die in Jefferson Court woont zei dat hij Robert Joyner heette. Volgens haar woonde hij in

Jefferson Road, in een van die flats boven de supermarkt, dus daar ben ik gaan kijken en er waren een heleboel politiemensen en eentje vroeg of ik voor de schoolkrant werkte, en ik zei dat onze school geen krant had, en toen zei hij dat hij mijn vragen dan wel wilde beantwoorden, zolang het maar niet voor een krant was. Hij zei dat Robert Joyner zesendertig jaar was. Een jurist. Ze wilden me niet in zijn appartement laten, maar er-naast woont een mevrouw die Juanita Alvarez heet en ik ben bij haar binnengekomen door te vragen of ik een kopje suiker kon lenen, en toen zei ze dat Robert Joyner zelfmoord had gepleegd met een pistool. En toen ik vroeg waarom, zei ze dat hij ging scheiden en daar bedroefd over was.'

Toen zweeg ze en ik bleef haar aankijken; haar gezicht was grijs in het maanlicht en in duizend kleine vakjes verdeeld door het gaas van de hor. Haar grote, ronde ogen schoten heen en weer tussen haar notitieboekje en mij. 'Er gaan zoveel mensen scheiden zonder dat ze zelfmoord plegen,' zei ik.

'Dat wéét ik,' zei ze met opwinding in haar stem. 'Dat heb ik ook tegen Juanita Alvarez gezegd. En toen zei zij...' Ze sloeg een bladzijde om. 'Ze zei dat meneer Joyner zwaarmoedig was. En toen vroeg ik wat dat betekende en toen zei ze dat we maar voor hem moesten bidden en dat ik de suiker naar mijn moeder moest brengen en toen zei ik laat die suiker maar zitten en ging weg.'

Ik zei weer niets. Ik wilde alleen maar dat ze bleef doorpraten met dat stemmetje dat strak stond van de opwinding van het bijna-weten, wat mij het gevoel gaf dat ik iets belangrijks meemaakte.

'Ik denk dat ik misschien weet waarom,' zei ze.

‘Waarom dan?’

‘Misschien zijn alle touwtjes in hem geknapt,’ zei ze.

Terwijl ik mijn best deed iets te verzinnen wat ik daarop kon zeggen, stak ik mijn hand uit en duwde tegen het slot op de hor tussen ons in, zodat hij loskwam uit het raam. Ik zette hem op de vloer, maar ze gaf me geen kans iets te zeggen. Voor ik weer kon gaan zitten hief ze haar gezicht naar me op en fluisterde: ‘Doe het raam dicht.’ Dus dat deed ik. Ik dacht dat ze weg zou gaan, maar ze bleef daar maar naar me staan kijken. Ik zwaaide naar haar en glimlachte, maar het leek of haar ogen op iets achter mij gericht waren, iets monsterlijks dat het bloed al uit haar gezicht had weggezogen, en ik was zo bang dat ik niet durfde om te kijken. Maar natuurlijk was er niets achter me... behalve misschien die dode man.

Ik hield op met zwaaien. Mijn hoofd was op gelijke hoogte met het hare terwijl we elkaar elk aan onze eigen kant van het glas aankeken. Ik weet niet meer hoe het eindigde, of ik naar bed ging of dat zij dat deed. In mijn herinnering eindigt het niet. We verroeren ons niet en blijven elkaar eeuwig aankijken.

Margo was altijd al gek op mysteries. En bij alles wat daarna kwam, kon ik me nooit aan de gedachte onttrekken dat ze misschien wel zo van mysteries hield dat ze er zelf een werd.

deel één

De touwtjes

1

De langste dag van mijn leven begon traag. Ik werd laat wakker, bleef te lang onder de douche staan en genoot mijn ontbijt die woensdagochtend uiteindelijk om zeventien over zeven naast mijn moeder in haar MPV.

Meestal rijd ik met mijn beste vriend, Ben Starling, mee naar school, maar Ben was op tijd vertrokken zodat ik niets aan hem had. ‘Op tijd’ betekende voor ons een halfuur voordat de school officieel begon, omdat dat halve uur voor de eerste bel het hoogtepunt van ons sociale leven was: zomaar wat staan praten bij de zijdeur die naar het muzieklokaal leidde, waar de schoolband repeteerde. Bijna al mijn vrienden zaten bij de band, zodat ik een groot deel van mijn vrije tijd op school op nog geen tien meter afstand van dat lokaal doorbracht. Maar ik zat er niet bij, omdat ik zo weinig muzikaal gehoor heb dat ik wat dat betreft net zo goed echt doof zou kunnen zijn. Ik zou twintig minuten te laat komen, wat

feitelijk inhield dat ik nog altijd tien minuten te vroeg was voor de eerste les.

Tijdens het rijden informeerde mijn moeder naar de lessen, het eindexamen en het eindgala.

‘Ik heb niks met het eindgala,’ zei ik voor de zoveelste keer. Ze nam een bocht en ik liet handig mijn bak muesli tussen mijn handen bungelen om aan de G-krachten tegemoet te komen. Dat had ik vaker gedaan.

‘Ach, het kan geen kwaad er gewoon met een meisje heen te gaan. Je kunt vast Cassie Hiney wel vragen.’ En dat had ik kunnen doen, want Cassie Hiney was best heel aardig en vrolijk en lief, ondanks die hoogst ongelukkigste achternaam. Want zeg nou zelf: je zal toch maar ‘kont’ heten.

‘Maar ik geef niet alleen niks om het eindgala, ik geef ook niks om mensen die er wel om geven,’ legde ik uit, al klopte dat strikt genomen niet. Ben was volslagen high van het idee ernaartoe te gaan.

Mijn moeder draaide het schoolplein op en ik hield mijn vrijwel lege kom met twee handen vast toen we over de verkeersdrempel reden. Ik keek naar de parkeerplaats voor de twaalfdeklassers. Margo Roth Spiegelmans zilverkleurige Honda stond op zijn vaste plek. Mijn moeder reed een doodlopend stuk bij het muzieklokaal in en gaf me een zoen op mijn wang. Ik zag Ben en mijn andere vrienden in een halve kring staan.

Toen ik naar hen toe liep werd die halve kring vanzelf groter, zodat ik erbij kon. Ze hadden het over mijn vroegere vriendinnetje Suzie Chung, dat cello speelde en kennelijk de nodige opwinding veroorzaakte door uit te gaan met een baseballspeler die Taddy Mac heette. Of hij echt zo heette wist ik niet. Maar

hoe dan ook, Suzie had besloten met Taddy Mac naar het eindgala te gaan. Het zoveelste slachtoffer.

‘Bro,’ zei Ben, die tegenover me stond. Hij maakte een hoofdbeweging en draaide zich om. Ik volgde hem de kring uit en de deur door. Ben, een kleine gestalte met een olijkleurige huid, die zonder veel ophef door de puberteit was gerold, was al mijn beste vriend sinds de vijfde klas, toen we allebei eindelijk onder ogen hadden gezien dat we geen van beiden veel kans maakten iemand anders als beste vriend te krijgen. En bovendien deed hij nooit iets half, en dat vond ik prettig. Meestal.

‘Hoe gaat-ie?’ vroeg ik. We waren veilig binnen, waar de gesprekken van alle anderen het onze onverstaanbaar maakten.

‘Radar gaat naar het eindgala,’ zei hij somber. Radar was onze andere beste vriend. We noemden hem Radar omdat hij op die gozer met die bril leek die zo heette, uit die oude tv-serie *M*A*S*H*, alleen 1) was die Radar op tv niet zwart en 2) groeide onze Radar op een gegeven moment nadat wij hem zo hadden genoemd zo’n anderhalve decimeter en ging hij contactlenzen dragen, zodat ik aanneem dat 3) hij eigenlijk helemaal niet op die gozer uit *M*A*S*H* leek, maar 4) met nog maar drie en een halve week high school te gaan zat het er niet meer in dat we nog een nieuwe bijnaam verzonnen.

‘Met die Angela?’ vroeg ik. Radar vertelde ons nooit iets over zijn liefdesleven, maar dat weerhield ons niet van veelvuldig speculeren.

Ben knikte en zei toen: ‘Weet je nog, dat grootse plan van mij om zo’n onbedorven schatteboutje mee naar het gala te vragen omdat dat de enige meisjes zijn die het Bloody Ben-verhaal nog niet kennen?’ Ik knikte.